SLADKÝ ŽIVOT

Kate Hewittová

Oheň proti ohni

HARLEQUIN®

Kate Hewittová

OHEŇ PROTI OHNI

Překlad

Kristýna Vítková

Milá čtenářko,

obvykle si tady povídáme o knížkách, které zrovna vycházejí. Tentokrát bych to ale chtěl pojmout jinak.

Autorkou příběhu Touze neporučíš! *je Miranda Lee, jedna z nejzářivějších hvězd mezi všemi těmi jmény na obálkách mých knížek. Jestli dobře počítám, je to už její čtyřicátá sedmá kniha, kterou v češtině vydávám.*

První vyšla roku 1995 a jmenovala se Trnitá cesta lásky.

Mirandiny příběhy jsou snadno rozpoznatelné. Obvykle se odehrávají v její milované rodné Austrálii a jsou členěny do spousty krátkých kapitol (ta poslední kniha jich má třicet), což jim dává spád. Hrdinky jsou obvykle „obyčejné", takže žádné princezny či bohaté dědičky, a Miranda je velmi otevřená, když dojde na sex. Údajně je to typický rys Australanů obecně.

Rozhodně je to způsob psaní, kterým si Miranda Lee získala oblibu u milionů svých čtenářek po celém světě, pro něž své příběhy píše již od roku 1990.

A teď, proč o tom všem píšu. Dozvěděl jsem se totiž, že příběh s českým názvem Touze neporučíš! *je úplně poslední, který se Miranda Lee rozhodla napsat a vydat v nakladatelství Harlequin. Že zkrátka usoudila, že je po dvaatřiceti letech načase odejít do spisovatelského důchodu. Myslím, že i za Vás jí můžu popřát, aby si ho užila co nejlépe. A společně určitě budeme doufat, že se s některými jejími knížkami, které doposud česky nevyšly, ještě setkáme!*

S láskou
Váš Harlequin

Kate Hewittová

OHEŇ PROTI OHNI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Pride and the Italian's Proposal

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2021

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Kate Hewitt
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-8192-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-8193-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-8194-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Neuhodneš, kdo právě vešel dovnitř!“

Liza Bentonová se podívala na svou zardělou mladší sestru a rozesmála se. „Tím jsem si jistá,“ odpověděla s úsměvem. „Vzhledem k tomu, že tady neznám ani živáčka.“ Rozhlédla se po přeplněném baru v Soho, jehož dřevěné obložení a chromované stoličky, dunivá hudba a koktejly míchané na přání vypovídaly o luxusní klientele. Právě teď praskal ve švech atraktivními lidmi, kteří měli víc peněz a smyslu pro módu než ona, a také to vystavovali náležitě na odiv.

Liza se teprve před šesti týdny přistěhovala do Londýna z venkovského Herefordshiru a pořád si připadala tak trochu jako venkovská myš. Ovšem Lindsay, která ji přijela s matkou na víkend navštívit, byla odhodlaná stát se královnou jakéhokoliv plesu – nebo baru.

A byla to právě její mladší sestra, kdo je i s jejich starší sestrou Jennou přesvědčil, že bar u Rika je to správné místo. „Všichni, kdo něco znamenají, chodí právě sem,“ prohodila s bezstarostností, která naprosto popírala jejích sedmnáct let. Liza si nebyla jistá, jak to může vědět, když za celý svůj život téměř neopustila rodný Herefordshire, ale vypadala sebejistě. Jenže Lindsay byla sebejistá vždy – občas až příliš – a překypovala mladistvým šarmem.

Když o tom tak přemýšlela, bar nevypadal nijak zvláštně, ale musela uznat, že s tímto prostředím nemá velké zkušenosti. Mnoho jich nenavštívila a nijak zvlášť

po tom ani netoužila. Strávila třiadvacet let nejprve v rodinném kruhu a následně na univerzitě. Společenský život a milostné románky se jí netýkaly, až na jednu nešťastnou epizodu, k níž by se nerada vracela.

„Kdo to vešel dovnitř?“ zeptala se Jenna, zatímco Lindsay se bez dechu zhroutila na vedlejší stoličku. Matka v klidu usrkla ze svého křiklavě zbarveného koktejlu a čekala, až jim to nejmladší dcera oznámí. Milovala totiž drby stejně jako ona.

„Chaz Bingham,“ odpověděla Lindsay triumfálně. Liza s Jennou na ni zůstaly prázdně zírat, ale Yvonne vědoucně přikývla

„Viděla jsem ho minulý týden v jenom bulvárním časopise. Nedávno zdědil nějaký podnik, ne? Myslím, že to byla investiční firma,“ zalapala matka po dechu stejně jako její dcera, ačkoli také skoro nikdy neopouštěla jejich malou vesnici. Všechny její znalosti pocházely z televizních pořadů a bulvárních magazínů a byly považovány za posvátné.

Lindsay pokrčila rameny, protože takové detaily ji vůbec nezajímaly. „Asi jo. Vím jen, že je bohatý. A není *nádherný?*“

Liza s Jennou se jejímu hlasitému projevu jen pousmály. Sofistikovaní návštěvníci u vedlejšího stolu si ovšem vyměnili pohoršené pohledy a Liza zvedla oči v sloup. Se snoby nehodlala ztrácet čas. Za ta léta potkala pár lidí, kteří si mysleli, že její rodina je příliš hlasitá – roztomile výstřední otec, bujně přehnaná matka a čtyři dcery – krásná Jenna, chytrá Marie, zábavná Lindsay… a Liza. Neměla ani ponětí, jaký by měla mít přívlastek. Možná tichá? Normální? *Nudná*? Moc dobře věděla, že nezdědila Jenninu vizáž ani Mariin mozek a rozhodně ne Lindsayin životní elán. Okolí jí to dalo najevo při více než jedné příležitosti, často v dobrém, ale jednou…

Opravdu neměla chuť se tím zabývat teď, když se královsky baví a do baru právě vešel vzrušující muž, o kterém nikdy v životě neslyšela.

„Kde je?“ zeptala se matka a natáhla krk, aby zjevně působivého Chaze Binghama zahlédla.

„Tamhle.“ Lindsay ukázala ke dveřím a Liza potlačila uchechtnutí.

„Možná bychom ho mohly obodovat na stupnici od jedné do deseti?“ prohodila suše a mladší sestra ji zpražila pohledem.

„Lizo, takový chlap se vymyká jakékoliv stupnici.“

„Jasně,“ zamumlala a Jenna se usmála, než i ona nevěřícně zalapala po dechu. To už Liza zvědavě zvedla hlavu a taky zatajila dech, když toho muže konečně spatřila. Teď už bylo *nemožné* si ho nevšimnout. A nemít pocit, jako by vysál z místnosti veškerý vzduch.

Byl o hlavu a půl vyšší než všichni ostatní, s uhlově černými vlasy odhrnutými z aristokratického čela. Ocelově šedýma očima lhostejně zkoumal místnost a Liza i ze svého místa na druhé straně místnosti viděla, jak cynicky zkřivil rty. Vystouplé lícní kosti měl jako dvě čepele a ostře řezaná čelist byla hodna jakéhokoliv vášnivého románu, které tak ráda četla.

Jeho mohutnou postavu obepínala částečně rozhalená sněhově bílá košile, která nechávala vyniknout svůdné, dobronzova opálené hrdlo – Liza neměla ani ponětí, jak může být *krk* tak sexy, a přesto ho měla přímo před sebou – a k tomu si oblékl jednoduché černé kalhoty. Stejný model nosili číšníci, ale přesto bylo to srovnání s tímto mužem až k smíchu.

Z každého póru jeho těla vyzařovala moc, bohatství a vliv, ale ze všeho nejvíc nezměrná arogance. Vypadal, jako by vlastnil nejenom tenhle bar, ale také celý svět. Liza obvykle nesnášela namyšlenost jakéhokoliv druhu – a měla pro to dobrý důvod – ale tato kombinace do očí bijícího sexappealu s vrozenou arogancí byla přesvědčivá a naproti tomu zároveň i znepokojivá, a protože Liza nedokázala porozumět svým myšlenkám, tak raději odvrátila zrak.

„Viděla jsi ho?“ dožadovala se Lindsay odpovědi

a Liza trhnutím přikývla. Jak by ho mohla *nevidět*? I když už se dívala jinam, stále ho měla před očima a dokázala si ho dokonale vybavit – od zkřivených rtů až po významné pokrčení ramen. Měla ho doslova vypáleného v mysli, což byla další znepokojivá myšlenka. Proč takhle silně reaguje na úplného cizince?

„Jenno, myslím, že si tě všiml," zašeptala matka nadšeně, ačkoliv její šepot byl přibližně stejně tichý jako Lindsayin, zvlášť po dvou sklenkách koktejlu. Jenna se usmála a zrudla.

Liza znovu zvedla hlavu. Tmavovlasý Adonis se vůbec nedíval sestřiným směrem, ale sledoval ji přátelsky vypadající muž s rozcuchanými světlými vlasy a zarudlými tvářemi. *Tohle* je Chaz Bingham? A kdo je tedy ten druhý muž?

Bezmyšlenkovitě ho vyhledala a zjistila, že se na jedinou příšernou vteřinu střetla s jeho cynickým pohledem. Vpil se do ní šedýma očima, ohodnotil ji a bez zájmu pokračoval dál.

„Jde k nám!" vypískla Lindsay a odvrátila se od muže, který ji tak ledabyle zavrhl. Liza si v tu chvíli přála, aby sestra nebyla *tak* hlasitá.

Chaz překvapivě opravdu mířil k jejich stolu. Liza se obrnila a přemýšlela, zda je požádá o to, aby se trochu ztišily, nebo jestli bude chtít stoličku, na kterou si odložily kabáty. Nic z toho se nestalo. Místo toho věnoval Jenně přitažlivý úsměv, než se obrátil k celé společnosti kolem stolu.

„Můžu vám koupit pití?"

„Ach…" Jenna půvabně zrudla a Liza se jeho šarmu stejně jako očividnému zájmu o její sestru pousmála. S dlouhými, světlými vlnitými vlasy, zářivě modrýma očima a ladnou postavou neměla Jenna nikdy o obdivovatele nouzi. Ale v žádném případě nebyla marnivá a všeobecný zájem ji vždycky překvapoval. To Lizu ani v nejmenším, ale nikdy kvůli tomu svou sestrou neopovrhovala.

„Ano, *prosím*," odpověděla Lindsay a šťouchla do

Jenny loktem. Chaz se usmál a vzal si jejich objednávky.

„Ze všech žen v místnosti si vybral právě tebe!“ zašeptala matka triumfálně, když odešel.

„Mami, jenom mi chce koupit pití,“ zaprotestovala Jenna, ale Liza si moc dobře všimla, jak přitom střelila pohledem k baru. Ona sama instinktivně upřela oči na *jiného* muže, který vyvolával v jejím těle mravenčení, i když se na ni nedíval. Očividně přišel s Chazem, protože se k němu připojil u baru a opřel se o něj loktem, zatímco znuděným pohledem znovu bez zájmu pročesával místnost.

Výraz měl až směšně arogantní. Liza si představovala, že takhle nějak by asi vypadal lord, který si obhlíží své panství a poddané. Mrzutě si pomyslela, proč musí být každý dobře vypadající muž tak *hrdý*? Vždyť vzhled není všechno, a přesto si Liza v duchu povzdechla, že v tomhle světě znamená opravdu hodně. Zjistila to na vlastní kůži. Většinu dětství byla srovnávána právě s nádhernou Jennou.

„Až se vrátí,“ poradila Jenně matka a přetrhla jí myšlenky, „hlavně ho u všech svatých pozvi ke stolu.“

„Mami –“

„Jasně, že mu nabídne místo,“ rozesmála se Lindsay. „A když ne ona, tak to udělám já. Říkala jsem vám přece, že je *v balíku*.“

„Myslím, že tvé pozvání tolik neocení,“ uchechtla se Liza a sestra ji probodla hněvivým pohledem. Raději se natáhla pro sklenku bílého vína, ve které už zbýval jediný doušek. Chazovu nabídku s díky odmítla. Přemýšlela, jestli se k nim skutečně posadí. A pokud ano, připojí se k němu i jeho tmavovlasý přítel? Srdce jí z té myšlenky poskočilo a Liza dospěla k závěru, že by se přece jen měla posilnit dalším vínem.

„Lizo, kam jdeš?“ vyhrkla matka a zatahala ji za rukáv. „Chaz se každou vteřinou vrátí –“

Tak už je to Chaz, pomyslela si jízlivě. A to se ještě nestihl představit. „Rozhodla jsem se, že si nakonec

přece jen dám ještě jednu sklenku vína," odpověděla a s tlukoucím srdcem zamířila k baru a k fascinujícímu muži, který se o něj opíral.

„Proč jsi pro všechno na světě vybral zrovna tohle místo?" Fausto Danti se nelibě rozhlédl po přeplněném baru. Dnes odpoledne přiletěl z Milána a doufal v poklidnou večeři se starým přítelem v některém ze soukromých podniků, ne ve vykřičeném baru plném turistů a přiopilých studentů.

Chaz mu jako pokaždé věnoval pobavený pohled. „Co? Nelíbí se ti?" zeptal se nevinně. Fausto jeho otázku nepoctil odpovědí. „Vždycky jsi byl tak trochu snob, Danti."

„Raději se považuju za náročného."

„Potřebuješ se trochu uvolnit. Říkám to už od našich univerzitních let. A pojď." Ukázal bradou ke stolu, u něhož seděla skupina uječených žen. „Copak není tím nejkrásnějším stvořením, jaké jsi kdy viděl?"

„Je pěkná," souhlasil Fausto. Chaz měl hned mezi dveřmi dobré oko. „Je mezi nimi jediná krásná."

„Myslím, že její sestry taky nejsou k zahození."

„Sestry?" povytáhl Fausto povýšenecky obočí. „Jak víš, že nejsou jenom kamarádky?"

Chaz pokrčil rameny. „Všechny mají podobný výraz a ta starší je očividně jejich matka. Každopádně mám v úmyslu se s nimi seznámit. A ty můžeš taky."

Fausto si nad tak nepravděpodobným návrhem odfrkl. „Nic takového neudělám."

„A co ta s těmi kudrnatými vlasy?"

„Vypadá stejně nevýrazně a nudně jako ostatní, ne-li víc," odpověděl Fausto. Sotva se na některou z nich podíval. Na takovém místě si nehodlal nikoho vybírat. Vlastně vůbec nikoho nehledal. Z toho pomyšlení se mu sevřel žaludek.

Takové myšlenky už nechal dávno za sebou… a z dobrého důvodu. Přiletěl do Londýna, aby se vypořádal se situací v místní pobočce, a pak se zas vrátí do

Itálie, kde jeho matka doufá, že jí brzy představí svou nevěstu. Znovu se mu udělalo mírně nevolno, ačkoliv dobře věděl, že o nesplnění povinnosti nemůže být ani řeč.

„Ale no tak, Danti," nevzdával se Chaz. „Uvolni se, pokud jsi ještě nezapomněl, jak se to dělá. Vím, že jsi posledních pár let tvrdě dřel, ale zkus se trochu pobavit."

„Tohle není můj styl zábavy," odpověděl Fausto a s díky přijal od barmana sklenku whisky. „A rozhodně ne s bandou nesnesitelných zlatokopek, co budou viset na každém tvém slově." Zaslechl, jak jedna z nich žvanila o tom, jak je Chaz bohatý, a vůbec jí nevadilo, že ji možná slyší.

„Budou viset na každém mém slově? To je spíš tvůj styl, kámo." Chaz ho poplácal po rameni a Fausto mu věnoval přiškrcený úsměv, protože zrovna ucítil záchvěv něčeho, čemu sice nerozuměl, ale rozhodně si to uvědomoval.

Prudce se otočil a čekal, že za ním bude někdo stát, ale nikdo tam nebyl. Prolétl očima dav, ale spatřil jen skupinku průměrných Londýňanů, kteří se přišli bavit.

„Tak pojď," pobídl ho Chaz a popadl objednané pití, a to včetně odporně vyhlížejícího koktejlu ozdobeného růžovým deštníčkem a kandovanými třešněmi.

Fausto následoval svého přítele k nedočkavým ženám u stolu jen s největší nechutí. Chazova blondýnka byla skutečně atraktivní, i když poněkud jednoduchým způsobem. Neměla v očích žádnou záludnost ani hloubku, která by ještě čekala na odhalení. Ale i on musel uznat, že její vzhled nelze považovat za fádní.

Druhá sestra, která vypadala, že je ještě v pubertě, se třpytila od hlavy až k patě, měla přehnaný mejkap, světle hnědé vlasy stažené dozadu a krátké tričko, zdůrazňující její křivky. V očích měla cosi, co mohl Fausto nazvat jedině chamtivostí. Znovu si v duchu kysele povzdechl v očekávání nepříjemného večera.

Matka jako by mladší dceři z oka vypadala, protože

zvolila stejně odhalující oblečení, ale neseděla s nimi ještě jedna dívka? Fausto si krátce vybavil kudrnaté kaštanové vlasy a jiskřivé oříškové oči. Byly to pouze nejasné dojmy, ale nepochyboval, že u stolu seděla ještě čtvrtá žena. Kde je?

Chaz položil pití na stůl a pěkná blondýnka ho podle očekávání pozvala, ať si přisednou. Chaz s radostí vklouzl vedle ní, takže Faustovi by nezbylo nic jiného než se posadit vedle té žádostivé puberťačky. Chladně je informoval, že raději postojí.

„Tím jsem si jistá," zavtipkovala za ním žena, kterou celou dobu hledal. Rychle se kolem něj protáhla a posadila se vedle sestry. „Abych pravdu řekla, vypadáte, jako byste odsud nedokázal vypadnout dost rychle."

Fausto pohlédl do hnědých očí, které si tak správně pamatoval, a opravdu v nich doslova jiskřilo. A co víc, právě teď z nich šlehaly plameny, až se začal podivovat, proč je na něj pro všechno na světě takhle slečinka Nikdo tak naštvaná.

„Přiznávám, tohle nebyla moje první volba," odpověděl a věnoval ženě, která se ho odvážila konfrontovat, dlouhý a vyrovnaný pohled. Kaštanové vlasy jí spadaly v divokých, těsných kudrnách přes ramena.

Velké oříškové oči měla rámované hustými, tmavě hnědými řasami a rty vykrojené do tvaru Kupidova luku. K džínsům si oblékla jednoduchý zelený svetřík a Fausto po chvíli došel k závěru, že není ničím výjimečná.

Žena nadzvedla v zajetí jeho pohledu obočí a její hněvivý výraz se změnil spíše v posměšný. Fausto odvrátil oči s nezájmem, který nebyl tak evidentní, jak by si přál.

Chaz mezitím začal s představováním, a tak se otočil a poslouchal. Upřímně ovšem pochyboval, že by byl nucen někdy oslovit kteroukoliv z žen jménem.

„Jenna… Lindsay… Yvonne… Liza." Chaz vypadal tak potěšeně, jako by právě získal impozantní sumu, a Fausto si zastrčil ruce do kapes u kalhot. Takže se jmenuje Liza, ne že by na tom záleželo.

„A vaše jméno?“ zatrylkovala Yvonne. Bylo očividné, že ví naprosto přesně, kdo je – Chaz se svým rodokmenem, bohatstvím a rozdováděnou účastí na mnoha večírcích už zdobil nejednu titulní stránku bulváru.

„Chaz Bingham a tohle je můj dobrý přítel z vysoké, Fausto Danti. Zrovna přiletěl z Milána, aby se na pár měsíců postaral o londýnskou pobočku jejich rodinné firmy.“

Fausto mu věnoval chladný pohled. Neměl zájem, aby tyhle ženy věděly o jeho práci. Chaz mu bez náznaku studu odpověděl úsměvem.

„A co si myslíte o naší zemi, pane Danti?“ zeptala se matka až děsivě dívčím hlasem. Fausto ji zpražil pohledem.

„Připadá mi stejně dobrá jako před patnácti lety, kdy jsem tu studoval,“ odpověděl lhostejně. Nejistě se zasmála, mírně zrudla a rychle se napila toho směšného koktejlu.

Fausto instinktivně a proti své vůli pohlédl na Lizu a spatřil, jak na něj zírá s nezkrotnou zuřivostí. Tentokrát to byla ona, kdo odvrátil pohled. Záměrná urážka, která ho dráždila i znepokojovala současně. Ale stejně mu to *bylo* jedno.

Chaz si živě povídal s Jennou, což zanechalo zbylé tři ženy a Fausta v nepříjemném tichu. Lindsay se zpočátku pokusila s ním trochu flirtovat, což Fausto okamžitě utnul. Byl unavený, mimo své obvyklé prostředí a neměl absolutně žádný zájem kteroukoliv poznat. Nemluvě o tom, že zítra musí být už v sedm v kanceláři. Po patnácti mučivých minutách se podíval na hodinky. Chaz si toho všiml a záměrně ho ignoroval. Fausto zaťal čelist.

Nechtěl tu vysedávat, ale také nechtěl být zbytečně hrubý a opustit svého přítele, ačkoliv když o tom tak přemýšlel, přesně po tom možná Chaz toužil. Fausto znovu významně pohlédl na hodinky.

„Omlouvám se, že vás tady zdržujeme,“ poznamenala Liza kysele a Fausto k ní nevzrušeně zvedl oči.

„Vlastně je to Chaz, kdo mě zdržuje," odvětil a dívka si pobouřeně odfrkla.

„Vypadá to, že se dobře baví," poukázala a trhla bradou k Jenně a jeho příteli. „Jsem si jistá, že mu nebude vadit, když odejdete." Nadzvedla obočí a Fausto v tom gestu spatřil výzvu, která s sebou přinesla vlnu neochotného obdivu. Seděla před ním žena, jež v sobě měla o trochu více ohně než její sestra a v očích hloubku, která by stála za prozkoumání. Ne, že by mu na tom byť jen vzdáleně záleželo.

„Jsem nucen s vámi souhlasit," odpověděl a krátce přikývl. „A proto se rozloučím." Znovu kývl, tentokrát na rozloučenou, a naposledy přejel tři ženy netečným pohledem, než mávl na Chaze, který se na něj zahanbeně usmál a dál se věnoval Jenně.

Neubránil se ovšem poslednímu pohledu na Lizu, a když se jejich oči střetly, cosi se v něm pohnulo – než stejně odmítavě jako na počátku on odvrátila hlavu.

DRUHÁ KAPITOLA

Sluneční paprsky prosvítaly okny do ložnice a Liza upírala pohled na to, jak zalévají malou místnost zlatavým světlem. Ale nevnímala je, protože si právě představovala Fausta Dantiho, s ocelově šedýma očima a výraznými rty, s uhlově tmavými vlasy a přezíravým pohledem.

Blbec. Hrubý, arogantní a neurvalý blbec.

Když si vybavila jeho aristokratický přízvuk, sevřela ruce v pěst. *„Vypadá stejně nevýrazně a nudně jako ostatní, ne-li víc.“* Zaslechla jeho lhostejné prohlášení, když si šla k baru pro víno, a ta krutá slova ji zasáhla do srdce. Připomněla jí, že není ničím zvláštní – samozřejmě, že už to věděla, a to od někoho, na kom jí záleželo, ale slyšet to od úplně *cizího* člověka…

Měla pocit, jako by jí Fausto Danti strhl sotva zahojený strup z rány, kterou před celým světem i sama před sebou ze všech sil skrývala.

Tehdy večer se rychle vrátila ke stolu, rozzuřená a ublížená. Opakovala si, že na tom nezáleží. Vždyť toho muže vůbec nezná a jemu je to taky nejspíš úplně jedno. Na všechny shlížel svrchu, jako by byli naprosto nezajímaví. Nedokázal se přinutit ani k tomu, aby s nimi prohodil pár společenských frází.

Jenže ten způsob, jakým se podíval na *ni*… Tentokrát se Lize sevřel žaludek. Měl v očích cosi, co ji celou rozechvělo, ale zároveň cítila známé a příjemné teplo. Z celého srdce ho chtěla nenávidět, a *samozřejmě*, že